

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15259/2025
05.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Јасминке Обућина, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бошко Бекчић, адвокат из ..., против тужене „ОТР банка Србија“ а.д. Нови Сад, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15275/22 од 03.04.2025. године, у седници одржаној 05.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 15275/22 од 03.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 15275/22 од 03.04.2025. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 10970/21 од 22.02.2022. године, у ставу првом и другом изреке. Преиначено је решење о трошковима поступка у ставу трећем изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 10970/21, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 39.800,00 динара као и трошкове другостепеног поступка у износу од 25.400,00 динара, у року од осам дана од пријема писаног отправака пресуде.

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 10970/21 од 22.02.2022. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је одредба члана 2. Уговора о кредиту за измиривање раније преузетих обавеза закљученог између правног претходника тужене и тужиоца бр. ... од 25.04.2013. године која гласи: „Административни трошкови банке 6.600,00 динара, једнократно плативо на дан пуштања кредита у течај“, апсолутно ништава одредба. Ставом два, обавезана је тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 6.600,00 динара, са законском затезном каматом од 25.04.2013. године до исплате у року од осам дана од дана пријема писаног отправака пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом три наведене пресуде, обавезана је

тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 33.800,00 динара, све у року од осам дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако је по оцени ревизијског суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује ревизијски суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом утврђено је да је ништава уговорна одредба о накнади трошкова обраде кредита у корист банке. Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом ревизијског суда о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и 16.09.2021. године и израженим у бројним пресудама ревизијског суда. У овој парници тужена није доказала да је у предуговорној фази тужиоцу доставила понуду са јасно означеном висином трошкова обраде кредита који су одређени уговором о кредиту и наплаћени од тужиоца. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у предметима са истим правним основом не указује нужно на другачији правни став, пошто правилна примена права у споровима са захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.12.2020. године. Вредност предмета спора је 6.600,00 динара.

У конкретном случају се ради о спору мале вредности, па ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић